

Sygn. akt: I C 1013/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 lutego 2022 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku w I Wydziale Cywilnym w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Marek Jasiński

po rozpoznaniu w dniu 7 lutego 2022 r. w Gdańsku

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa: J. K. i A. K. (1)

przeciwko: (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz J. K. i A. K. (1) kwotę 1.572,13 zł (jeden tysiąc pięćset siedemdziesiąt dwa złote trzynaście groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie:

- od kwoty 759,38 zł od dnia 22 października 2019 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 812,75 zł od dnia 12 września 2019 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powodów J. K. i A. K. (1) kwotę 2.617 zł (dwa tysiące sześćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku kwotę 1.042,92 zł tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt I C 1013/20

UZASADNIENIE

Powodowie J. K. i A. K. (1) wnieśli o zasądzenie od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 1.572,13 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od poszczególnych kwot i dat wskazanych w pozwie, a nadto o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu.

Uzasadniając swoje stanowisko wskazywali, że są nabywcami wierzytelności w związku ze szkodami z dnia 15 sierpnia 2019 r. oraz 11 lipca 2019 r., w wyniku których uszkodzeniu uległy odpowiednio pojazd marki H. (...) o nr rej (...) oraz V. (...) o nr rej (...). Podnosili, iż odszkodowania wypłacone przez pozwanego były zaniżone, w związku z czym domagają się różnicy pomiędzy kwotami należnymi z tego tytułu, a kwotami wypłaconymi w ramach likwidacji każdej ze szkód.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym 9 czerwca 2020 r. w sprawie o sygn. akt XIV Nc 1164/20, Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powodów kosztów procesu. W uzasadnieniu wskazał, iż koszt naprawy pojazdów ustalone zostały przy zastosowaniu programów eksperckich i zapewniają możliwość przywrócenia pojazdów do stanu sprzed szkód. Podnosił, że informował poszkodowanych o możliwości naprawy pojazdu w kwocie ustalonej przez pozwanego w jednym z zakładów należących do tzw. sieci naprawczej (...). Zdaniem pozwanego wydatki poniesione przez poszkodowanych, przekraczające koszty

naprawy zaproponowanej przez (...), nie pozostają w adekwatnym związku przyczynowym i nie można uznać ich za ekonomicznie uzasadnione i celowe.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

11 lipca 2019 r. doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd marki V. (...) o nr rej (...), stanowiący własność K. O.. Pojazd sprawcy w momencie zdarzenia objęty był ubezpieczeniem w zakresie odpowiedzialności cywilnej w (...) S.A. w W..

/bezsporne; nadto dowód: akta szkody – płyta – k. 50/

Pojazd został naprawiony w warsztacie powodów. Łączny koszt naprawy wyniósł 10.777,01 zł brutto. Rozliczenie z poszkodowanym nastąpiło bezgotówkowo.

K. O. nabył pojazd jako używany. Poza zdarzeniem objętym pozwem auto nie uczestniczyło w żadnej kolizji.

/dowody: faktura – k. 21, kserokopia dowodu rejestracyjnego – k. 29-30; zeznania świadka K. O. – protokół elektroniczny – płyta – k. 89; akta szkody – płyta – k. 50/

Umową cesji wierzytelności poszkodowany K. O. przeniósł na powodów wierzytelność przysługującą mu w związku ze szkodą z 11 lipca 2019 r. likwidowaną przez (...) S.A.

Powodowie dokonali zgłoszenia szkody 12 lipca 2019 r. Pozwany w ramach likwidacji szkody wypłacił powodom kwotę 9.964,26 zł. tytułem odszkodowania.

/bezsporne; nadto dowód: umowa cesji – k. 20; pismo pozwanego z dnia 11 września 2019 r. – k. 31/

15 sierpnia 2019 r. doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd marki H. (...) o nr rej (...) stanowiący własność P. K. i A. K. (2). Pojazd sprawcy w momencie zdarzenia objęty był ubezpieczeniem w zakresie odpowiedzialności cywilnej w (...) S.A. w W..

/bezsporne; nadto dowód: akta szkody – płyta – k. 50/

Pojazd został naprawiony w warsztacie powodów. Łączny koszt naprawy wyniósł 5769,20 zł brutto. Rozliczenie z poszkodowanymi nastąpiło bezgotówkowo.

(...) zostało nabyte przez A. i P. K. jako pojazd 4-letni. Samochód miał wykonywane naprawy blacharskie, jednak nie dotyczyły one prawego boku auta, w tym prawego tylnego błotnika, drzwi i opony, które uległy uszkodzeniu w związku ze szkodą z 15 sierpnia 2019 r.

/dowody: faktura – k. 14, kserokopia dowodu rejestracyjnego – k. 15-16; zeznania świadka A. K. (2) - protokół elektroniczny – płyta – k. 89; zeznania świadka P. K. - protokół elektroniczny – płyta – k. 89; akta szkody – płyta – k. 50/

Umowami cesji wierzytelności poszkodowani A. K. (2) i P. K. przenieśli na powodów wierzytelność przysługującą im w związku ze szkodą z 15 sierpnia 2019 r. likwidowaną przez (...) S.A.

Powodowie dokonali zgłoszenia szkody 21 sierpnia 2019 r. Pozwany w ramach likwidacji szkody wypłacił powodom kwotę 5.010,12 zł. tytułem odszkodowania.

/bezsporne; nadto dowód: umowy cesji – k. 12-13; pismo pozwanego z dnia 21 października 2019 r. – k. 17/

Technicznie i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu V. (...) o nr rej. (...) w związku z kolizją z 11 lipca 2019 r. wynoszą 10.881,90 zł brutto (8.847,07 zł netto).

Technicznie i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu H. (...) o nr rej (...) w związku z kolizją z 15 sierpnia 2019 r. wynoszą 5.803,94 zł brutto (4.718,65 zł netto).

Naprawa pojazdów V. (...) o nr rej (...) i H. (...) o nr rej (...) przy zastosowaniu części zamiennych sygnowanych logo producenta jest w pełni uzasadniona i nie spowoduje wzrostu ich wartości.

/dowód: opinia biegłego w zakresie (...) – k. 102-143; pisemna uzupełniająca opinia biegłego w zakresie (...) – k. 172-184/

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Dokonując ustaleń w sprawie Sąd oparł się na dokumentach przywołanych w części uzasadnienia ustalającej stan faktyczny, w tym zawartych w aktach szkody pozwanego. Treść i prawdziwość tych dowodów nie budziła wątpliwości Sądu, ani nie była przez strony kwestionowana, dlatego sąd uznał je za wiarygodne dowody w sprawie.

Przy ustaleniach sąd oparł się też na pisemnej opinii biegłego z zakresu techniki motoryzacyjnej D. F., która była szczegółowa, wyczerpująca i przekonująca. W związku z częściowym kwestionowaniem opinii przez stronę powodową Sąd dopuścił dowód z opinii uzupełniającej, w której biegły szczegółowo odniósł się do zarzutu strony. Podkreślenia wymaga, iż po wydaniu opinii uzupełniającej żadna ze stron nie kwestionowała wniosków w niej zawartych, zaś Sąd, mając na uwadze rzetelność, spójność i brak wewnętrznej sprzeczności opinii, nie znalazł podstaw do jej dalszego uzupełniania lub wyjaśniania, w związku z czym uznał ją za wiarygodny dowód w sprawie.

W pierwszej kolejności podkreślić należy, że stan faktyczny pomiędzy stronami w dużej mierze nie był sporny. Pozwany potwierdził, że ponosi odpowiedzialność z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej sprawców szkód. Poza sporem pozostawało również i to, że pozwany odmówił powodowi wypłaty odszkodowań w żądanych przez nich kwotach. Spór stron skupiał się zatem wokół ustalenia wysokości odszkodowania należnego powodowi w związku ze zdarzeniami z 11 lipca 2019 r. i 15 sierpnia 2019 r.

Zgodnie z treścią art. 822 §1, 2 i 4 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody będące następstwem przewidzianego w umowie wypadku, który miał miejsce w okresie ubezpieczenia. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Na mocy art. 824 § 1 k.c., o ile nie umówiono się inaczej, suma pieniężna wypłacona przez zakład ubezpieczeń z tytułu ubezpieczenia nie może być wyższa od poniesionej szkody. Dlatego istotne znaczenie dla ustalenia wysokości szkody, ma zatem również odpowiedzialność odszkodowawcza pozwanego ubezpieczyciela w świetle przepisu art. 361 §2 k.c., statuującego zasadę pełnej kompensacji szkody. Podstawową funkcją odszkodowania jest bowiem kompensacja, co oznacza, że odszkodowanie powinno przywrócić w majątku poszkodowanego stan rzeczy naruszony zdarzeniem wyrządzającym szkodę, nie może ono jednak przewyższać wysokości faktycznie poniesionej szkody. Oceny, czy poniesienie określonych kosztów mieści się w ramach szkody i normalnego związku przyczynowego, jak podkreślał Sąd Najwyższy, należy dokonywać na podstawie indywidualnej sytuacji poszkodowanego i konkretnych okoliczności sprawy (por. wyrok z 20 lutego 2002 r., V CKN 903/00; wyrok z 16 maja 2002 r., V CKN 1273/00).

Zgodnie z argumentacją wyrażoną w tezie i uzasadnieniu uchwały Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003 r. (III CZP 32/03, OSNC 2004/4/51), którą Sąd orzekający w niniejszej sprawie w pełni podziela i przyjmuje za własną – odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na

lokalnym rynku. Przy czym jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 sierpnia 2003 r., sygn. akt IV CKN 387/01 obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawiać (por. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2001 r., III CZP 68/01, OSPiKA 2002, nr 7-8, poz. 103).

Odnosząc się do zarzutu strony pozwanej, iż w ramach likwidacji szkody pozwany proponował odszkodowanym naprawę pojazdów w warsztacie należącym to tzw. sieci naprawczej (...), wskazać należy, iż skoro poszkodowany może żądać przywrócenia stanu poprzedniego, to nie sposób pozbawić go również i prawa do wyboru zakładu, w którym owa naprawa ma zostać wykonana. Na wybór konkretnego warsztatu przez poszkodowanego może mieć bowiem wpływ wiele czynników np: serwisowanie pojazdu w ramach gwarancji po kupnie pojazdu, umowa o stałej współpracy podpisana z danym warsztatem, szybkość wykonania naprawy, zaufanie do danego warsztatu etc. Nie sposób uznać, że wybór dokonany przez poszkodowanego w zakresie warsztatu, który ma dokonać naprawy uszkodzonego pojazdu – jeżeli tylko mieści się w granicach stawek stosowanych na danym rynku lokalnym – jest niesłusznym i bezpodstawnym wzbogaceniem poszkodowanego, skoro uprawnienie do wyboru warsztatu naprawczego mieści się w prawie poszkodowanego do zdecydowania, czy naprawienie szkody ma nastąpić przez przywrócenie stanu poprzedniego, czy też przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej (art. 363 §1 k.p.c.).

Podkreślić raz jeszcze należy, że poszkodowanemu przysługuje prawo wyboru warsztatu naprawczego, któremu powierzy dokonanie naprawy uszkodzonego pojazdu i jednocześnie poszkodowany nie ma obowiązku poszukiwania najtańszej oferty. W ocenie Sądu poszkodowany w uprawnieniu do wyboru warsztatu naprawiającego uszkodzony pojazd nie może być też ograniczany w szczególności poprzez narzucanie mu przez ubezpieczyciela dokonywania naprawy w tych zakładach naprawczych, z którymi ubezpieczyciel ma podpisane umowy o współpracy, dzięki czemu zakład ten stosuje niższe stawki, a co przekłada się na wysokość ustalonego odszkodowania i co miałyby rodzić negatywne konsekwencje dla poszkodowanego w przypadku nieskorzystania z oferty ubezpieczyciela (w postaci zaniżonego odszkodowania) - zwłaszcza, że tak jak w niniejszej sprawie, naprawa we wskazanym warsztacie dokonywana byłaby zgodnie z kalkulacją ubezpieczyciela, co nie pozwoliłoby na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody.

Mając na uwadze, iż w wydanej na potrzeby niniejszego postępowania opinii biegły sądowy jednoznacznie wskazał, iż koszt naprawy pojazdu marki V. (...) w związku ze szkodą z 11 lipca 2019 r. wynosi 10.881,90 zł, zaś koszt naprawy pojazdu marki H. (...) w związku ze szkodą z 15 sierpnia 2019 r. 5.803,94 zł, uznać należy, iż pozwany wypłacając odszkodowania odpowiednio w kwotach 9.964,26 zł i 5.010,12 zł zaniżył wartość odszkodowań należnych powodom – jako nabywcom wierzycielności od poszkodowanych, Sąd działając na podstawie art. 822 k.c. w zw. z art. 321 k.p.c., zgodnie z którym Sąd nie może wyrokować co do przedmiotu, który nie był objęty żądaniem, ani zasądzać ponad żądanie, uwzględnił powództwo w całości, o czym orzekł w punkcie I wyroku.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 k.c. zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, choćby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Niewątpliwie w dniach następujących po dniach, w którym wydano decyzję w zakresie odszkodowania tj. 11 września 2019 r. i 22 października 2019 r. pozwany pozostawał już w opóźnieniu względem strony powodowej, dlatego też za zasadne Sąd uznał żądanie w zakresie odsetek od 12 września 2019 r. w zakresie szkody z 11 lipca 2019 r. oraz od 22 października 2019 r. w zakresie szkody z 15 sierpnia 2019 r.

O kosztach procesu zawartych w punkcie II orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. obciążając nimi pozwanego, jako stronę przegrywającą postępowanie w całości. Koszty strony powodowej stanowiły: opłata od pozwu – 200 zł, zaliczka na poczet wynagrodzenia biegłego – 1.500 zł, wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika będącego adwokatem, zgodnie z § 2 pkt. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie - 900 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł., łącznie 2.617 zł, którą to kwotę pozwany winien jest zwrócić powodom.

Na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, Sąd – mając na uwadze, iż koszt opinii wydanej w niniejszej sprawie wyniósł 2.542,92 zł, zaś uiszczona przez powodów zaliczka wyniosła 1.500 zł – zasądził od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku kwotę 1.042,92 zł, o czym orzekł w punkcie III wyroku.

Sygn. akt I C 1013/20

ZARZĄDZENIE

Dnia 23 lutego 2022 r.

1. (...)

2. (...)

3. (...)

Sędzia Marek Jasiński